

LBRIS

We know
books

SORAYA M. LANE

**Secretele pe care
le-am lăsat în urmă**

Traducere din limba engleză
de Diana Geacă

forteen | 2024

Prolog

Cate

Dunkerque, Franța, decembrie 1939

— Haide, Cate! N-avem mult timp.

Cate o urma pe Lilly pe străzile frumoase ale orașului de pe malul mării. I-ar fi plăcut mai mult să stea afară, la unul dintre micile restaurante pitorești și, admirând în trecere copertinele dungate și rândurile de mese, și-a jurat să o convingă pe Lilly să se oprească la întoarcere. Prietena ei, viitoarea cumnată, era atât de entuziasmată, încât pe Cate n-o lăsase inima să refuze s-o însoțească la cumpărături.

— Crezi c-am putea să trimitem un mic cadou acasă? a întrebat-o Lilly când au intrat într-un magazin cu un clopoțel deasupra ușii, care a zornăit când au pășit înăuntru.

Era plin de comori, bibelouri pe care Cate știa că mama ei le-ar adora și, dintr-odată, a copleșit-o dorul. Era Crăciunul și prima dată când și-l petrecea departe de casă.

— Poate, i-a răspuns Cate, trecându-și ușor degetele peste o figurină de porțelan. Dar cel mai probabil s-ar sparge pe drum, asta dacă ar ajunge vreodată.

A văzut cărți poștale pe un mic stand de lângă tejghea și a plecat de lângă Lilly ca să se uite la ele, zâmbind la o imagine cu

Dunkerque, în care se vedeau plaja și satul pe fundal. Nimeni de acasă nu ar crede ce frumoasă era Franța.

Femeia de la teighea i-a zâmbit, iar Cate i-a răspuns cu un surâs timid, ducându-și degetele la inelul atârnat de lăntșor. Era un gest automat, pe care-l făcea atunci când era agitată; când simțea inelul, revenea cu picioarele pe pământ. Își dorea ca Charlie să fie acolo cu ele, alegând cărți poștale pe care să le trimită acasă, să-i simtă umărul lângă al ei. Mereu se simțise în siguranță alături de el, relaxată în compania lui, știind că el o să aibă grijă de ea, ceea ce făcea și mai intimidant faptul că pornise fără el într-o călătorie atât de dificilă.

— Eu o să cumpăr cerceii aștia, i-a strigat Lilly. Tu?

Cate a zărit niște bomboane de ciocolată într-o cutie metalică și a întins mâna după ele, hotărând că s-ar putea să aibă nevoie de ceva dulce în zilele următoare. O fi fost Dunkerque frumos, dar știa clar spre ce se îndreptau. Oricât de bine o duceau soldații britanici, războiul era război și nu-și putea imagina câți răniți avea să îngrijească în curând.

După ce au plătit, Lilly a prins-o de braț și au ieșit din nou în lumina puternică a soarelui. Cate s-a străduit să nu se mai gândească la Charlie și să se bucure pur și simplu de ziua aceea. Nu-i făcea niciun bine să-și facă griji pe unde se află sau să își dorească să fie cu el.

— La care restaurant? a întrebat-o Lilly. Vrei să bem vin și să mâncăm melci?

Cate a râs.

— Am încredere în tine.

A chicotit. Nu mai avusese niciodată atâta libertate și cu siguranță nu-și imaginase vreodată că va călători în străinătate.

— Ce? Îți dă emoții vinul? Sau melcii?

Cate a ridicat din umeri, apoi au izbucnit amândouă în râs.

— Ambele!

Au mers mai departe, una lângă cealaltă, iar Cate nu și-a putut șterge zâmbetul de pe buze când au ajuns la primul restaurant.

— O masă pentru două persoane? le-a întrebat ospătarul-șef din ușă, într-o engleză cu un accent puternic.

— *Merci*, a spus Lilly, și Cate a observat felul în care zâmbea, fluturându-și genele înspre spre francezul chipeș.

— Cred că n-ai vrut să vii aici doar pentru mâncare, i-a șoptit Cate când s-au așezat.

— Nu toată lumea e logodită, a tachinat-o Lilly. Deși n-o să-i spun fratelui meu dacă ai de gând să te bucuri un pic de priveliște.

Cate i-a zâmbit lui Lilly, fericită să fie în umbra ei. Lilly era ca cea mai strălucitoare floare din grădină, întotdeauna luminoasă, mereu gata să zâmbească și cu ochii întotdeauna aprinși de neastâmpăr. Iar când a ajuns vinul, iar mirosul de cartofi prăjiți a plutit spre ele de la masa vecină, Cate și-a dorit să poată surprinde momentul pe film, ca să nu-l uite vreodată. Pentru că, deși Charlie era la kilometri depărtare de ea, era una dintre cele mai bune după-amiezi din viața ei.

„Dunkerque“, și-a spus ea când soldații au trecut în mici grupuri, vorbind și râzând de parcă nu aveau nicio grijă pe lume. „N-am văzut nicăieri un loc mai frumos.“

1

Cate

Calais, Franța, mai 1940

Cate se holba la peisajul din jurul ei și tot ce-și dorea era să nu-i mai bubuie capul. Nu mai auzise niciodată un asemenea zgomot. Avioanele germane urlau în depărtare acum, dar, cu mai puțin de un minut în urmă, când zburaseră pe deasupra lor, zgomotul fusese asurzitor.

Erau oameni peste tot. Unii alergau cu pușca în mână, alții stăteau la pământ, legănându-se de parcă nu le venea să creadă, iar alții erau morți, împrăștiați ca niște gunoaie. Dar ce o speria cel mai tare era huruiala tancurilor care se apropiau. Cine știe ce se putea întâmpla dacă se aflau tot acolo când năvăleau germanii?

— Să mergem!

Ordinul a fost rostit tare, iar Cate s-a executat imediat, căutând-o pe Lilly și găsind-o în câteva secunde. Părul blond al prietenei sale scăpase din agrafe și-i flutura în vânt, iar ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Cate. Cu niște luni în urmă, Cate ar fi primit un zâmbet larg în clipa în care privirile li s-ar fi întâlnit, dar acum chipul lui Lilly era tras, oglindindu-l, fără îndoială, pe cel al lui Cate.

— Mergem pe jos o parte din drum, a spus Lilly când a prins-o din urmă.

— Pe jos? E absurd.

— Încearcă să le spui lor asta.

Cate nu era sigură ce voia să spună prin „lor“, dar Lilly avea dreptate. Se aștepta de la ele să urmeze ordinele, nu să le pună la îndoială.

— Crezi că-i adevărat că unele asistente au fost deja evacuate? Unul dintre soldații ăia din spate a spus că un grup întreg a fost evacuat de aici acum câteva zile.

Cate s-a uitat la ea și a ridicat din umeri.

— De ce le-ar evacua pe unele, și pe altele nu?

— Sincer, nimic din toate astea nu are sens pentru mine, a murmurat Lilly. Nimeni nu ne spune nimic, nu?

Un vâjâit venit de deasupra le-a făcut să se lase în jos, iar Cate s-a lipit de Lilly în timp ce un avion german a zburat la mică altitudine, cutremurând pământul de sub ele. O bombă a distrus una dintre clădirile din apropiere. A fost ca un cutremur, totul s-a zgâlțâit, iar Cate a prins-o pe Lilly de mână în timp ce fumul se ondula în jurul lor. Praful a sufocat-o aproape instantaneu, uscându-i ochii și, privind înapoi, la orașul distrus din spatele lor, a auzit pe cineva strigând: „Urcați!“.

— În sfârșit, a murmurat Lilly, ținând-o strâns pe Cate de mână în timp ce alergau spre camion, urcându-se în el din mers.

— Unde mergem? l-a întrebat Cate pe unul dintre soldații din camion.

— La Dunkerque, a spus el.

Cate a zâmbit, amintindu-și de satul în care-și petrecuseră ceva timp când ajunseseră pentru prima dată în Franța. S-a întors spre Lilly, gata să-i vorbească, când o explozie puternică s-a auzit în apropiere, iar țipetele oamenilor i-au asaltat urechile. În schimb,

LIBRIS | We know books
a luat mâna lui Lilly și i-a strâns-o în poală, recunoscătoare că încă își avea prietena alături.

„Te rog, fă ca Dunkerque să fie un loc mai bun decât ăsta.“

2

Cate

Dunkerque, Franța, mai 1940

Cate stătea în mijlocul sălii enorme, studiind cu privirea paturile înguste și ultimii pacienți rămași care zăceau în ele. S-a înfiorat, strângându-și instinctiv brațele în jurul corpului când ploaia a început să răpăie într-un ritm haotic pe acoperiș. Mai erau cam doisprezece soldați în cameră și i se părea ciudat să vadă atât de puțini. Luni de zile primiseră un șuvoi nesfârșit de oameni în spitalele de campanie, așa că numărul lor în scădere o tulbura aproape la fel de mult ca rănile pe care trebuia să le îngrijească constant. Până acum fusese atât de ocupată, încât nu avusese timp să-și tragă sufletul, și îi plăcea asta. Măcar o împiedica să se gândească la ce i se întâmplase lui Charlie. Acum, fiorii de frică pe care, în mare parte, îi ținuse la distanță, începeau să pună stăpânire pe ea. S-a uitat în jos, la mâinile ei, încleștându-le ca să nu mai tremure.

Ajunseseră la frumoasa vilă la primele ore ale dimineții, nedormite și nemâncate, iar când au terminat de instalat totul, nu le mai rămăsese timp să se odihnească. Veniseră în camioane pline de chirurgi, infirmieri și asistente, dar și de pacienți și de provizii, și, deși situația era cu mult mai bună, pentru că stăteau

Într-o casă și nu într-un cort sau în vechea școală din Calais, asta nu o ajuta să se liniștească. Era un spital de campanie și li se spusese că în curând urma să fie plin. Cate s-a uitat iar în jur, studiind camera atât de diferită de corturile de pânză în care era obișnuită să lucreze. Pereții erau văruiți într-un albastru delicat, de culoarea oului de rață, draperii luxoase încă atârnavu la ferestre, prinse cu sfori aurii elegante, împletite. Era cea mai frumoasă cameră în care intrase vreodată. S-a răsucit, imaginându-și că e plină de cupluri îmbrăcate impecabil, stând pe canapele și bând vin, așteptând să fie chemate la cină, înainte de război.

Pe măsură ce soseau tot mai mulți infirmieri să ajute la evacuare, intrând pe rând în sală, s-a concentrat să-și continue tura, dând uitării posibilul trecut al frumoasei vile și verificând, în schimb, ultimii pacienți rămași. Era liniștea dinaintea furtunii, pentru că simțea că, în curând, vor sosi în număr mare ambulantele, poate chiar înainte s-apuce să-și tragă sufletul. Turele păreau că se contopesc acum; nu era niciodată destul timp și nici suficienți infirmieri ori asistente care să se ocupe de șuvoiul de oameni.

Era imposibil să se audă atât de multe focuri de armă în apropiere și să nu existe nenumărați răniți, așa că a început să fredoneze, făcând tot posibilul să blocheze totul și să se concentreze la ce avea de făcut. Împușcăturile ocazionale, exploziile bombelor și avioanele germane zburând și trăgând sporadic de deasupra deveniseră un zgomot de fundal care nu o mai speria, dar astăzi, știind că naziștii trebuiau să sosească, pentru că trupele britanice începuseră să piardă teren, nu-și mai putea stăpâni frica. Pe iarba din fața vilei puseseră o cruce mare și roșie făcută din material textil, pe care, până atunci, germanii o respectaseră, evitând să o bombardeze, dar aceasta nu le făcea invincibil spitalul improvizat, și toți știau asta.

— Cum rezști?

S-a oprit auzind vocea lui Lilly. Obrajii îmbujorați și ochii înroșiți ai prietenei sale au făcut-o pe Cate să se întrebe dacă și ea arăta la fel: epuizată și, totodată, îngrozită de ce avea să urmeze. Tânjea după un somn bun și o baie, ceva care s-o calmeze și să-i redea senzația de normalitate. Dar se îndoia că o să aibă parte de asta, în ciuda camerelor elegante de la etaj, care aproape implorau să fie folosite. Ce n-ar fi dat să se furișeze sus și să se prăvălească pe un pat sau să-și toarne fie numai câțiva centimetri de apă caldă în cadă.

— Chiar nu știu, i-a răspuns ea, dând uitării fantezia la fel de repede pe cât se gândise la ea. Într-o clipă mă simt ciudat de calmă, iar în următoarea sunt cu nervii la pământ. Dar tu?

— Vreau doar să știu ce se întâmplă, a spus Lilly pe o voce joasă. Sigur o să ne evacueze în curând dacă e așa de rău acolo, nu? Una dintre celelalte fete zice că o să ne lase în urmă, dar eu nu cred că ne-ar face asta vreodată.

Cate a tresărit. „N-o să ne lase, nu?”

— Sunt sigură că o să ne scoată curând de-aici, a spus ea. Sau poate că încă speră să se-ncline balanța în favoarea lor, și de-asta nu am primit încă ordine?

S-a înfiorat. Acum că se gândea la asta, poate că trebuiau să rămână oricum, ca să aibă grijă în continuare de cei lăsați în urmă. Poate că asistentele doar aflau ultimele?

Lilly a îmbrățișat-o scurt și și-a continuat drumul spre pacienții ei, iar Cate a urmărit-o o clipă, amintindu-și cât de încântate și de încrezătoare erau când ajunseseră. Acele prime zile, în care mergeau la mare și apoi braț la braț pe străzile din Dunkerque, păreau că fuseseră într-o altă viață. Apoi crezuse că aveau să lucreze câteva luni ca asistente și că, pe urmă, de Crăciun, avea să-și reîntâlnească logodnicul. Cât de tare se înșelase! Și de ce nu le spunea nimeni ce se întâmplă? Tot ce știau aflaseră din frânturi

de la soldați și, deși pusese cap la cap cât de multe informații putuse, încă nu știa cât aveau să mai stea sau ce se întâmpla. În plus, nu putea să fie atât de rău pe cât se zvonea. Era convinsă că se exagera gravitatea situației. Chiar putea armata germană să înfrângă forțele britanice, franceze și belgiene reunite? A luat pansamentele pe care le căuta ca să-și țină mâinile ocupate, sperând că nu era prea naivă.

— Asistentă Cate?

S-a uitat peste umăr și a văzut unul dintre soldații răniți uitându-se la ea. Cate lucra ca asistentă de la începutul războiului și încerca din greu să nu se atașeze de niciun pacient. Simțise adesea durere sau tristețe pentru ei, ținuse mai multe mâini și oblojise mai multe răni decât putea număra, dar abia de curând se confrunta cu pericolul de a dezvolta sentimente față de unul dintre bărbații din grija ei. Înainte îl avea pe Charlie atât de clar în minte, dar, în ultima vreme, chipul lui începuse să pălească, așa că nu-l mai vedea în soldații care ajungeau zilnic în spitalul ei.

Acum, de-abia putea să treacă prin sală fără să-și întoarcă capul spre acest bărbat și se străduia din greu ca Lilly să nu observe. După veștile pe care le primiseră despre Charlie... A înghițit în sec, alungându-și gândurile, pentru că nu dorea să-și amintească. O făcea să se simtă și mai rău pentru atracția crescândă pe care o simțea față de pacientul ei. Iar faptul că stătuse cu el toată noaptea cât timp călătoriseră până acolo nu-i potolise deloc sentimentele.

— Cu ce pot să te ajut, locotenente? l-a întrebat.

— Ce-ar fi să mă scoți de-aici? a glumit el.

Cate a oftat.

— E valabil și pentru mine.

S-a întrebat dacă va fi evacuat până la sfârșitul zilei și, în mod egoist, a sperat că nu.

— Te-ai mulțumi cu ceva de băut, în schimb?

Rânjetul lui Jack era molipsitor și s-a întrebat cum Dumnezeu lui rămăsese atât de optimist în haosul și distrugerea din jur. Dar nu se plângea. Ziua în care se trezise el din operație, în Calais, fusese ca o adiere de aer proaspăt ce răcorea locul, ținând-o în priză și alungând cumva norul mohorât care se lăsase peste spital. A-i întâlni privirea sau zâmbetul părea să fie singurul lucru care îi dădea putere și îi era groază de ziua în care avea să intre în secție doar ca să descopere că el nu se mai află acolo.

— Niște apă ar fi minunată, dacă nu te deranjez.

A lăsat pansamentele pe care le ținea și s-a dus să-i aducă apă. A ținut cana până când mâna lui a apucat-o zdravăn, degetele lui lungi și ferme trecând peste ale ei. Cu doar câteva zile în urmă fusese prea vlăguit ca să țină orice, dar astăzi nu mai avea nici măcar un tremur. Meritaseră orele suplimentare pe care le petrecuse cu el.

— Ți-a spus vreodată cineva ce ochi frumoși ai, Cate?

Obrajii ei s-au aprins când i-a întâlnit privirea. Se cam îndoia că ochii ei erau frumoși în clipa aceea, având în vedere că era epuizată după atâtea ore de muncă.

— Cred că ai halucinații, locotenente.

— Jack, a spus el. De câte ori trebuie să-ți zic să-mi spui Jack?

A râs.

— Și e politicoasă să spui „Mulțumesc” când cineva îți face un compliment.

— Mulțumesc, a zis ea, simțindu-se, pentru prima dată după multă vreme, mai puțin ca o asistentă epuizată și mai degrabă ca o fată îmbujorată. Dar gata cu complimentele. Nu vreau să tragă cineva cu urechea și să creadă că se întâmplă ceva necuviincios.

— Dumnezeule, nu, ce scandal s-ar mai isca, a tachinat-o el, afișându-și zâmbetul molipsitor și bătând cu palma pe pat, lângă el.